KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 27.02.2001
KOM(2001)106 endelig

EVALUERINGSRAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET OM GENNEMFØRELSEN AF RÅDETS HENSTILLING AF 24. SEPTEMBER 1998

med hensyn til beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed

EVALUERINGSRAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET OM GENNEMFØRELSEN AF RÅDETS HENSTILLING AF 24. SEPTEMBER 1998

med hensyn til beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed

INDHOLDSFORTEGNELSE

1. Indledning 3

2. Spørgeskemaet 5

3. Resultater 5

3.1. Internet 5

3.1.1. Selvregulering og adfærdskodekser 5

3.1.2. Ulovligt og skadeligt indhold 6

3.1.3. Filtrering og uddannelse 8

3.1.4. Europæisk og internationalt samarbejde 9

3.2. Radio- og tv-spredning 10

3.3. Yderligere initiativer 12

4. Konklusion 14

BILAG 15

1. INDLEDNING

Den 24. september 1998 vedtog Rådet henstillingen om udvikling af den europæiske industris konkurrenceevne inden for audiovisuelle tjenester og informationstjenester gennem fremme af nationale rammer, der tager sigte på at opnå en sammenlignelig og effektiv beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed (98/560/EF)[1](henstillingen).

I henstillingens afsnit III, stk. 4, af opfordres Kommissionen til at forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en evalueringsrapport om gennemførelsen af denne to år efter vedtagelsen.

Dette dokument er Kommissionens rapport til Europa-Parlamentet og Rådet.

Udviklingen af digitale medier især i form af Internet, digital radio- og tv-spredning og videospil er en meget stor udfordring for EU's audiovisuelle politik og særligt for beskyttelsen af mindreårige.

Oprindeligt var der kun få radio- og tv-selskaber i medlemsstaterne, og radio- og tv-spredningen foregik på landjorden. Kun den medlemsstat, hvori radio- og tv-selskaberne var hjemmehørende, havde kompetence til at lovgive på området. Med indførelsen af kabelnetværk og satellitter er situationen ændret; radio- og tv-selskaberne sender ikke længere kun programmer i en bestemt medlemsstat. Det deraf følgende behov for at fastlægge nogle lovgivningsmæssige rammer på fællesskabsplan er blevet imødekommet gennem udarbejdelsen af Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed[2], ændret den 30. juni 1997 ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed (direktivet om tv uden grænser)[3]. Direktivet behandler også beskyttelse af mindreårige mod skadeligt indhold, hvad enten beskyttelsen består i tekniske anordninger eller i, at man kun viser fjernsynsprogrammer, som kan være skadelige for mindreårige, på tidspunkter, hvor det er usandsynligt, at de ser dem.

Digitalt tv giver større muligheder end analogt tv både i forbindelse med det indhold, der er til rådighed, og det teknologiske potentiale. Det udgør derfor ikke kun en udfordring, men giver også nye muligheder for at beskytte mindreårige. På grundlag af anmodningen i artikel 22b i direktivet om tv uden grænser om, at Kommissionen undersøger spørgsmålet om forældrekontrol af tv-spredning, blev der gennemført en konsulentundersøgelse af universitetet i Oxford[4]. Undersøgelsens konklusion er, at digitalt tv i sammenligning med analog teknologi giver mulighed for at udvikle langt mere pålidelige, avancerede og sikre filtreringssystemer. Derudover understregede man, at tekniske foranstaltninger ikke kan erstatte tv-selskabernes ansvar fuldt ud, og at man kan udelukke anvendelsen af en harmoniseret fremgangsmåde på grund af den kulturelle forskellighed, som kendetegner det audiovisuelle marked i Europa; fælles beskrivende kriterier ville dog gøre det muligt at beskrive det audiovisuelle indhold på en ensartet måde, mens det ville være op til de

---

1 EFT L 270 af 7.10.1998, s. 48.
2 EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23.
3 EFT L 202 af 30.7.1997, s. 60.
4 http://europa.eu.int/comm/dg10/avpolicy/key_doc/parental_control/index.html

kompetente nationale og regionale myndigheder at evaluere indholdet. I undersøgelsen konkluderede man endvidere, at der er behov for, at man i højere grad gør de klassificeringssystemer, som bruges i forbindelse med de forskellige medier - biograffilm, tv, videospil og Internet, ensartede og sammenhængende. Undersøgelsen var baggrund for Kommissionens meddelelse til Rådet, Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg - Undersøgelse vedrørende forældrekontrol med tv-udsendelser (KOM(1999) 371 endelig udg.).

Den 5. oktober 2000 vedtog Europa-Parlamentet en beslutning på baggrund af Kommissionens meddelelse "Undersøgelse vedrørende forældrekontrol med tv-udsendelser", som også omfatter Internettet, og hvori man understreger behovet for, at der etableres systematisk selvregulering i hele EU og gennemføres drøftelser vedrørende beskyttelse af mindreårige på både nationalt og regionalt plan.

Udviklingen af Internettet har besværliggjort beskyttelsen af mindreårige yderligere. Mens det i forbindelse med traditionel tv-spredning - analog eller digital - er let at identificere det enkelte tv-selskab, er det svært og nogle gange umuligt at spore, hvorfra indholdet på Internettet stammer. Adgangen til skadeligt og ulovligt indhold er let, og man kan endda få adgang hertil uden at ønske det.

Med henblik på at fremme et mere sikker anvendelse af Internettet vedtog Europa-Parlamentet og Rådet den 25. januar 1999 beslutning nr. 276/1999/EF af 25. januar 1999 om vedtagelse af en flerårig EF-handlingsplan til fremme af en mere sikker anvendelse af Internettet ved bekæmpelse af ulovligt og skadeligt indhold på globale net[5] (handlingsplanen vedrørende et mere sikkert Internet). Denne tilvejebringer økonomisk støtte til foranstaltninger til bekæmpelse af ulovligt og skadeligt indhold på globale net. Projekterne omfatter særligt etableringen af et europæisk net af hotlines, støtte til selvregulering og adfærdskodekser, klassificerings- og filtreringsmekanismer samt bevidstgørelseskampagner vedrørende de med anvendelsen af Internettet forbundne muligheder og farer.

Hvad angår særligt den audiovisuelle politik, kræver den teknologiske udvikling en ny fremgangsmåde. Traditionel lovgivning alene, som fungerede i et miljø med analog radio- og tv-spredning, er ikke nødvendigvis den rette fremgangsmåde i den digitale tidsalder.

Som reaktion på udfordringen vedtog Rådet henstillingen, som opfordrer til, at der fastlægges nationale rammer for selvregulering som et supplement til de lovgivningsmæssige rammer for at forbedre beskyttelsen af de mindreårige og den menneskelige værdighed i sektoren omfattende radio-, tv- og Internetvirksomhed.

Henstillingen var et direkte resultat af den offentlige høring, som fandt sted på grundlag af Kommissionens grønbog fra 1996 om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed i forbindelse med audiovisuelle tjenester og informationstjenester[6]. Man kunne på baggrund af høringen konstatere generel enighed om en række punkter, herunder behovet for at have nogle rammer for selvregulering som et supplement til de lovgivningsmæssige rammer samt behovet for internationalt samarbejde under forhold, der betyder, at man uanset, hvor man befinder sig i verden, kan få adgang til en næsten ubegrænset mængde indhold, hvis udbyder kan befinde sig hvor som helst i verden.

---

5 EFT L 33 af 6.2.1999, s. 1.

6 KOM(1996) 483 endelig udg.

Med henblik på at fremme etableringen af nationale rammer, som har til formål at tilvejebringe et sammenligneligt og effektivt niveau for beskyttelsen af mindreårige og den menneskelige værdighed, beskriver man i henstillingen en række forskellige mål, som skal opfyldes af (i) medlemsstaterne, (ii) de berørte brancher og parter og (iii) Kommissionen.

2. SPØRGESKEMAET

I forbindelse med udarbejdelsen af evalueringsrapporten blev der sendt et spørgeskema til medlemsstaterne den 2. august 2000 (se bilag). Det omfatter spørgsmål vedrørende selvregulering, adfærdskodekser, tekniske og uddannelsesmæssige foranstaltninger samt et spørgsmål om, hvorvidt man mener, at der er behov for en større sammenhæng mellem de aktiviteter, der findes til beskyttelse af mindreårige på tværs af de forskellige medier. På baggrund af fænomenet konvergens og Kommissionens fremgangsmåde på det lovgivningsmæssige område vedrørende teknologisk neutralitet i forbindelse med kommunikation har man også inkluderet spørgsmålet om, hvorvidt en fælles klassificeringsmetode omfattende alle audiovisuelle medier kan forbedre beskyttelsen af mindreårige.

Man modtog 18 svar og dækkede dermed alle medlemsstaterne (i et tilfælde svarede medlemsstatens to sprogområder i stedet for den pågældende medlemsstat[7], og i et andet tilfælde svarede forbundsregeringen og to regioner[8]).En af medlemsstaterne svarede hverken på spørgsmålene vedrørende Internet - da der endnu ikke var blevet etableret en sammenslutning af operatører - eller spørgsmålene vedrørende videospil, da der "ikke fandtes bestemmelser"[9].

3. RESULTATER

3.1.Internet

3.1.1. Selvregulering og adfærdskodekser

I henhold til afsnit I, stk. 1, i henstillingen skal **medlemsstaterne** arbejde hen mod at fastlægge nationale rammer for online-tjenesteudbydernes selvregulering. Det gør det nødvendigt, at der som minimum er regelmæssig kontakt meller udbyderne. I de fleste medlemsstater[10] er der allerede blevet oprettet **sammenslutninger af internetudbydere,** og i mindst en medlemsstat[11] er man ved at drøfte oprettelsen af en sammenslutning. Fire medlemsstater[12] har mere end en sammenslutning, hvor udbyderne er repræsenteret, mens de andre kun har én. Internetudbyderne fra ti medlemsstater[13] er medlem af EuroIspa (den europæiske sammenslutning af internetudbydere)[14]. EuroIspa blev oprettet den 6. august 1997 som den paneuropæiske sammenslutning for sammenslutningerne af internetudbydere i EU-landene. Sammenslutningens formål omfatter bl.a. fremme af Internettet, fremme af

---

7 Belgien.
8 Østrig.
9 Portugal.
10 Østrig, Belgien, Danmark, Tyskland, Spanien, Frankrig, Irland, Italien, Nederlandene, Sverige, Finland, Det Forenede Kongerige.
11 Luxembourg.
12 Tyskland, Spanien, Italien, Finland.
13 Østrig, Belgien, Tyskland, Danmark, Frankrig, Irland, Italien, Nederlandene, Finland, Det Forenede Kongerige.
14 http://www.euroispa.org

udviklingen af et frit og åbent marked for telekommunikation, udvikling af branchens faglige etik og indflydelse på udviklingen af tekniske standarder samt fremme af selvregulering inden for og påvirkning af den lovgivningsmæssige proces vedrørende internetbranchen. I det omfang sådanne findes, behandler adfærdskodekserne[15] emner som f.eks. udbydernes ansvar i forbindelse med det udbudte indhold, spørgsmål om beskyttelsen af mindreårige og klageprocedurer.

Otte af medlemsstaterne har angivet, at der er direkte adgang til sammenslutningerne via et eller flere websteder[16], hvor man kan finde oplysninger om deres formål og aktiviteter.

I afsnit II, stk. 2, i henstillingen anbefaler man, at **brancherne og de berørte parter** udarbejder **adfærdskodekser** til beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed, bl.a. for at skabe et miljø, der er gunstigt for udviklingen af nye tjenester. Adfærdskodekserne bør omfatte spørgsmålet om grundlæggende regler for (i) hvilken slags information der kan stilles til rådighed, samt for, på hvilke tidspunkter og under hvilken form den bør stilles til rådighed, (ii) udbydere af de pågældende online-tjenester, brugere og indholdsleverandører, (iii) under hvilke omstændigheder der kan leveres supplerende anordninger eller tjenester til brugerne som støtte til kontrol fra forældrenes side, (iv) behandling af klager og tilskyndelse af udbyderne til at indføre de redskaber og den struktur, der er nødvendig, for at klager let kan afgives og modtages, samt indførelse af procedurer til behandling af klager, og (v) procedurer for samarbejde mellem udbyderne og de kompetente offentlige myndigheder.

I alle de medlemsstater, hvor der findes sammenslutninger af udbydere, har man med én undtagelse udarbejdet eller påbegyndt færdiggørelsen af adfærdskodekser[17]. En af medlemsstaterne[18] svarede, at man betragtede lovgivningen som værende tilstrækkeligt ajourført til at bekæmpe internetkriminalitet, og at en adfærdskodeks derfor ikke var nødvendig. En række udbydere arbejder dog i den medlemsstat på en fælles « Netikette », som omfatter beskyttelse af mindreårige og kan blive til en adfærdskodeks som foreslået af de kompetente myndigheder. To medlemsstater[19] følger EuroIspa-modellen.

I et af de skandinaviske lande[20] fokuserer man i adfærdskodeksen på god forretningspraksis, men man behandler ikke spørgsmål vedrørende beskyttelse af mindreårige.

I henstillingen understreger man, at relevante parter som f.eks. brugere, forbrugere, erhvervslivet og de offentlige myndigheder bør bidrage til at definere, gennemføre og evaluere de nationale foranstaltninger. Tre medlemsstater har i deres svar understreget, at de offentlige myndigheder og/eller forbrugerne har været involveret[21].

3.1.2. Ulovligt og skadeligt indhold

Kun tre medlemsstater[22] har nævnt **yderligere specifikke juridiske krav** vedrørende udbydernes forpligtelser i forbindelse med, at der udbydes ulovligt indhold. En af medlemsstaterne[23] overvejer, hvordan man kan integrere regler vedrørende Internet i

---

15 http://www.euroispa.org/coc.html

16 Østrig, Belgien, Tyskland, Danmark, Frankrig, Irland, Nederlandene, Sverige.

17 Østrig, Belgien, Tyskland, Danmark, Spanien, Frankrig, Italien, Nederlandene, Sverige, Finland, Det Forenede Kongerige.

18 Finland.

19 Østrig, Belgien.

20 Sverige.

21 Belgien og Irland: de offentlige myndigheder, Italien: de offentlige myndigheder og forbrugerne.

22 Tyskland, Italien, Sverige.

23 Østrig.

lovgivningen om telekommunikation, og de andre medlemsstater ser ud til at betragte anvendelsen af de civil- og strafferetlige regler som tilstrækkelige til at behandle spørgsmål vedrørende ulovligt indhold.

Hvad angår specifikke juridiske krav har en af medlemsstaterne[24] indført et system, som er opdelt i tre niveauer på grundlag af indholdets potentielle skadelige virkning. Det har nødvendiggjort en ændring af straffeloven, således at den omfatter online-tjenester; skadeligt indhold, som dog ikke er ulovligt, kan indekseres, og man tillader kun distributionen heraf, hvis det kan sikres ved hjælp af tekniske foranstaltninger, at mindreårige ikke kan få adgang hertil; hvis det ikke er muligt at træffe forholdsregler over for den eller de personer, som er ansvarlige for indholdet, kan der træffes foranstaltninger direkte mod udbyderen. Udbyderne er forpligtet til at yde mindreårige en effektiv beskyttelse, og de skal ansætte en person, som er ansvarlig for beskyttelsen af mindreårige, eller give en organisation ansvaret for denne opgave. Filosofien bag omfanget af udbyderens ansvar er følgende: de bærer det fulde ansvar for eget indhold, et begrænset ansvar for det indhold, som udbydes, og er ikke ansvarlige for adgangen til Internettet. I de to andre medlemsstater[25] findes der specifikke juridiske krav vedrørende udbyderens pligt til at samarbejde med retssystemet, når der findes ulovligt eller skadeligt indhold. I et tilfælde[26] bestemmer en specifik lov, at alle, som udbyder indhold på Internettet, bærer et vist ansvar for dette indhold, herunder pligten til at fjerne eller på anden måde forhindre yderligere distribution af oplysninger, som klart dækkes af bestemmelserne i straffeloven.

Kun i en af medlemsstaterne findes der **specifikke krav om at informere retssystemet og/eller politiet om ulovligt indhold**[27]. Hvor man i de skandinaviske lande stoler på, at udbyderen udviser god praksis, behandler man dette emne i adfærdskodeksen i en af de andre medlemsstater[28]. To af medlemsstaterne[29] har tilkendegivet, at i praksis har udbyderne pligt til at fjerne ulovligt indhold, så snart de bliver bekendt hermed, da de ellers ville kunne retsforfølges i henhold til straffeloven.

I næsten alle medlemsstaterne har man oprettet eller er man ved at oprette **hotlines,** som skal behandle klager over skadeligt eller ulovligt indhold.

Særligt hvad angår sager om børnepornografi er det i fem af medlemsstaterne politiet, som har en hotline[30]. En af medlemsstaterne har til hensigt at oprette en hotline til at tage sig af sager vedrørende børnepornografi[31]. Hotlines, som deltager i samarbejdet under det europæiske net af hotlines (INHOPE)[32], som får økonomisk støtte fra Kommissionen og er en del af handlingsplanen (se nedenfor), findes allerede i seks af medlemsstaterne[33]. Hotlines fra to af de andre medlemsstater[34] arbejder for øjeblikket på at slutte sig til INHOPE, og hotlines

---

24 Tyskland.
25 Italien, Sverige.
26 Sverige.
27 Italien.
28 Belgien.
29 Irland, Luxembourg.
30 Østrig, Belgien, Tyskland, Danmark, Finland.
31 Spanien.
32 http://www.inhope.org
33 Østrig (ISPA), Tyskland (FSM, Newswatch, jugendschutz.net), Frankrig (AFA-France), Irland (Hotline), Nederlandene (Meldpunt), (Det Forenede Kongerige (IWF)).
34 Spanien, Sverige.

fra yderligere to medlemsstater[35] er blevet udvalgt til at være samfinansieringsberettigede som en del af arbejdet i nettet. I en af medlemsstaterne[36] har de store udbydere afdelinger, som tager sig af misbrug, og politiet oplyses også om ulovligt indhold, som findes på Internettet; derudover findes der en ombudsmand, som giver internetbrugerne hjælp og støtte i forbindelse med både tekniske problemer og spørgsmål om indhold, samt en særlig hotline, som har til formål at beskytte børnene.

Effektiviteten af disse hotlines kan øges, hvis kendskabet til dem bliver vidt udbredt blandt internetbrugerne. Der har dog kun fundet større **kampagner** sted i fem af medlemsstaterne[37], mens man i yderligere to medlemsstater[38] i begrænset omfang har gennemført oplysningsaktiviteter. En af medlemsstaterne har til hensigt at gennemføre en oplysningskampagne[39].

Generelt set mener medlemsstaterne, at det er **vigtigt,** at der findes **hotlines**, men der er uenighed, når det gælder vurderingen af deres effektivitet. Det er sandsynligvis stadig for tidligt at drage endegyldige konklusioner desangående.

Hvad angår det **ulovlige indholds geografiske oprindelse,** bekræftede næsten alle de medlemsstater, som svarede, at langt størstedelen af webstederne med ulovligt indhold udbydes fra et land **uden for EU,** særligt USA, hvad angår websteder med politisk ekstremt og seksuelt brutalt indhold, og Rusland og Asien, hvad angår pornografisk og pædofilt indhold.

3.1.3. Filtrering og uddannelse

Særlige programmer, som har til formål at udvikle filtreringssystemer, er blevet gennemført som supplement til de projekter, som samfinansieres under EU's handlingsplan, i tre af medlemsstaterne[40], og en af medlemsstaterne svarede, at sådanne aktiviteter var omfattet af den nationale plan for forskning og udvikling, uden man dog forklarede dette nærmere[41]. En af medlemsstaterne[42] understregede, at de eksisterende filtreringssystemer som f.eks. "Websense" grundlæggende var blevet udviklet til det engelsksprogede marked og skulle tilpasses. En anden medlemsstat[43] bemærkede, at filtreringssystemerne har deres begrænsninger, fordi der ikke findes fælles standarder vedrørende mærkning. Kun i en af medlemsstaterne[44] har udbyderne pligt til at **oplyse brugerne om filtrerings- og klassificeringssystemer og software,** som har til formål at bestemme brugerens alder, og i en af de andre medlemsstater er det en del af adfærdskodeksen for udbyderne[45].

I overensstemmelse med afsnit II, stk. 4, i henstillingen har **branchen** også gjort en stor indsats for at bidrage til at oprette et mere sikkert Internet ved hjælp af forskning vedrørende klassificerings- og filtreringssystemer og oprettelsen af "walled gardens" (se nedenfor).

---

35 Danmark, Italien.
36 Sverige.
37 Danmark, Irland, Nederlandene, Finland, Det Forenede Kongerige.
38 Tyskland, Sverige.
39 Spanien.
40 Tyskland, Grækenland, Det Forenede Kongerige.
41 Spanien.
42 Østrig.
43 Tyskland.
44 Frankrig.
45 Spanien.

I foråret 1999 oprettede en gruppe førende internationale internetvirksomheder og -sammenslutninger ICRA (Internet Content Rating Association), som har til formål at klassificere internetindhold, som en uafhængig nonprofitorganisation. ICRA's formål er at udvikle, gennemføre og forvalte et frivilligt selvklassificeringssystem, som er acceptabelt på internationalt plan og giver internetbrugere i hele verden mulighed for at vælge at begrænse adgangen til indhold, som de betragter som skadeligt for især børn[46].

"Walled gardens" består af særlige portaler, hvor udbyderne garanterer for kvaliteten af de websteder, som portalen giver adgang til.

Der er blevet gennemført **kampagner** for en mere sikker brug af Internettet i de fleste af medlemsstaterne[47]. I adskillige medlemsstater har man understreget skolernes betydning som det mest hensigtsmæssige sted for gennemførelse af uddannelsesmæssige foranstaltninger.

Mange medlemsstater er opmærksomme på farerne ved Internettet. Der er dog ikke nogen af dem, som mener, at farerne har bremset udviklingen af Internettet.

I afsnit III i henstillingen opfordres **Kommissionen** til at lette etableringen af netværk bestående af de instanser, der har til opgave at fastlægge og sikre anvendelsen af de nationale rammer for selvregulering, og at fremme udvekslingen af erfaringer og god praksis samt at fremme multinationalt samarbejde. Det vigtigste instrument, som Kommissionen har anvendt, er samfinansiering af projekter under handlingsplanen vedrørende et mere sikkert Internet. Alle disse bidrager på forskellig vis til, at man kan opnå målet bestående af samarbejde i netværk. Den første aktionslinje vedrører tilvejebringelsen af et mere sikkert miljø gennem oprettelsen af et europæisk net af hotlines (INHOPE) og links mellem netværket og hotlines i tredjelande samt gennem støtte til udviklingen af retningslinjer for adfærdskodekserne på europæisk plan. En anden aktionslinje har til formål at fremme oprettelsen af europæiske filtrerings- og klassificeringssystemer og at gøre brugerne bekendt med brugen af disse samt at påvise fordelene ved filtrering og klassificering[48].

I handlingsplanen henleder man særligt opmærksomheden på betydningen af internationalt samarbejde mellem udbyderne og andre berørte parter i EU samt deres partnere i andre regioner. Yderligere aktioner vedrører fremme af bevidstgørelsen med henblik på at bidrage til at øge forældrene og lærernes tiltro og tillid til, at børnene kan bruge Internettet mere sikkert, og evaluering af de juridiske forhold, herunder særligt spørgsmål om, hvilken lovgivning og hvilke procedurer der skal finde anvendelse i betragtning af, at lovgivningen er territorial - national eller for fællesskabslovgivningens vedkommende omfattende EU - hvorimod Internettet anvendes på globalt plan.

---

46 I modsætning til det foregående system, RSACi, som giver forbrugerne oplysninger om omfanget af sex, nøgenhed, vold, stødende sprogbrug (vulgære eller hadefulde bemærkninger) på webstederne og udelukkende afspejler nordamerikanske kulturværdier, gør ICRA det muligt for forældrene i alle medlemsstaterne at fastlægge de kriterier, som webstederne skal opfylde for at slippe igennem filteret, på individuelt plan; man kan finde yderligere oplysninger på følgende adresse: www.icra.org

47 Østrig, Belgien, Tyskland, Grækenland, Spanien, Irland, Nederlandene, Luxembourg, Sverige, Finland, Det Forenede Kongerige.

48 5 projekter er under udarbejdelse, og Kommissionen er på nuværende tidspunkt ved at iværksætte en ny indkaldelse af forslag. Foranstaltningerne omfatter især (i) "Walled gardens", (ii) tilpasning af eksisterende software med henblik på at dække nye sprog (iii) "familievenlig" søgning, (iv) tredjeparters levering af skabeloner og lister til brug sammen med de filtreringsmuligheder, som er bygget ind i browsere fra kommercielle og ikke-kommercielle, værdiorienterede organisationer samt (v) benchmarking af filtreringssoftware og -tjenester (http://europa.eu.int/ISPO/iap)

Den 21. december 2000[49] vedtog Kommissionen en meddelelse og et forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi, dvs. et forslag som primært drejer sig om fælles definitioner, sanktioner og regler for, hvad der er strafbart. Forslaget omfatter også den overtrædelse af straffeloven, som børnepornografi er, når den begås ved hjælp af et computersystem, f.eks. distribution af pornografi via Internettet.

3.1.4. Europæisk og internationalt samarbejde

Europæisk samarbejde hilses velkommen af alle de medlemsstater, som har besvaret spørgeskemaet, og den europæiske handlingsplan er særlig velkommen. En af medlemsstaterne[50] beklager eksplicit manglen på harmonisering af de nationale lovgivninger, hvad angår samarbejde mellem medlemsstaterne. Flere medlemsstater understreger dog, at samarbejde på europæisk plan er utilstrækkeligt og ønsker globalt samarbejde samt fastlæggelse af mindstekrav på verdensplan.

3.2.Radio- og tv-spredning

I afsnit I, stk. 2, i henstillingen opfordres **medlemsstaterne** til at tilskynde til, at de radio- og tv-spredningsorganer, der henhører under deres kompetence, som et supplement til radio- og tv-lovgivningen på nationalt plan og fællesskabsplan på frivillig basis iværksætter forskningsprojekter og afprøver nye midler til beskyttelse af mindreårige og information af seerne.

På baggrund af de svar, man har modtaget fra medlemsstaterne, ser det ud til, at **selvreguleringen** er mindre omfangsrig i forbindelse med radio- og tv-spredningen end i forbindelse med Internettet. En af medlemsstaterne[51] har oprettet et system, som omfatter forskellige medier herunder tv-udsendelser (se kassen nedenfor).

I visse medlemsstater skelnes der mellem offentlige og kommercielle tv-selskaber, hvad angår selvregulering. I fem af medlemsstaterne har de offentlige tv-selskaber interne adfærdskodekser[52], og i et enkelt tilfælde har de kommercielle tv-selskaber oprettet en organisation for selvregulering[53]. I en af medlemsstaterne[54] behandler en uafhængig tv-kommission og radiomyndighed alle sager vedrørende de private radio- og tv-selskabers adfærd. I andre medlemsstater er radio- og tv-selskaberne underkastet mere generelle regler[55], eller også vedrører selvreguleringen kun[56] eller hovedsageligt[57] spørgsmål vedrørende beskyttelse af mindreårige. Sluttelig anvender de private radio- og tv-selskaber deres egen individuelle adfærdskodeks[58] i visse medlemsstater.

Direktivet om tv uden grænser bestemmer i artikel 22, stk. 3, at der forud for programmer, der kan være skadelige for mindreårige gives en **akustisk advarsel**, eller at de under hele deres varighed er markeret med et **visuelt symbol.** Alle de medlemsstater, som besvarede spørgeskemaet, har gennemført artiklen i deres nationale lovgivning.

---

49 KOM(2000) 854 endelig.
50 Tyskland.
51 Nederlandene.
52 Østrig, Belgien (Vallonien), Tyskland, Frankrig, Irland.
53 Tyskland.
54 Det Forenede Kongerige.
55 Grækenland, Italien.
56 Italien, Finland.
57 Spanien.
58 Belgien (Flandern), Frankrig.

Filtreringssystemer anvendes kun i forbindelse med digital radio- og tv-spredning. En af medlemsstaterne[59] skelner mellem offentlige radio- og tv-selskaber, som udsender digitale programmer - disse er underlagt den samme politik som offentlige radio- og tv-selskaber, som udsender analoge programmer (udsendelse på bestemte tidspunkter, advarsler ved hjælp af tegn og akustiske signaler) - og kommercielle radio- og tv-selskaber, som udsender digitale programmer - her kan udsendelse af programmer på bestemte tidspunkter erstattes med en særlig pinkode-teknik. Sidstnævnte teknik anvendes også i forbindelse med privat radio- og tv-spredning eller pay-per-view i to af medlemsstaterne[60]. Elektronisk spærring anvendes i fem af medlemsstaterne[61].

I henhold til artikel 22b i direktivet om tv uden grænser bad **Kommissionen** universitetet i Oxford om at gennemføre en undersøgelse af forældrekontrol af tv-spredning[62], og man kom til den konklusion, at det nuværende analoge system - den metode, som anvendes i USA og Canada og er baseret på den såkaldte V-chip-teknologi - ikke er teknisk mulig i Europa. I stedet for at fokusere på V-chippen bør det lovgivningsmæssige arbejde være rettet mod de muligheder og udfordringer, som det digitale miljø giver, da den digitale teknologi giver mulighed for at anvende tekniske anordninger, som giver en meget højere grad af beskyttelse.

Der blev redegjort for de vigtigste konklusioner fra ovennævnte undersøgelse i Kommissionens meddelelse om "Undersøgelse vedrørende forældrekontrol med tv-udsendelser"[63]. **Europa-Parlamentet** vedtog en beslutning om meddelelsen[64], hvori man anførte konklusionerne vedrørende de europæiske tv-systemer fra universitetet i Oxfords undersøgelse og gav udtryk for, at man håbede, at Digital Video Broadcastings arbejde (se nedenfor) i den nærmeste fremtid får gunstig betydning for både virksomhederne og familierne. Man understregede også behovet for at sikre, at alle familier kan få tv-filtreringsanordninger til en rimelig pris, og behovet for, at alle tv-udbydere i EU vedtager en selvreguleringskodeks vedrørende beskyttelse af mindreårige.

I afsnit II, stk.4, i henstillingen opfordres også **branchen og de berørte parter** til at udvikle positive initiativer til gavn for mindreårige, herunder initiativer, der skal lette deres adgang til audiovisuelle tjenester og informationstjenester, samtidig med at potentielt skadeligt indhold undgås.

Efter modtagelsen af undersøgelsen vedrørende forældrekontrol med tv-udsendelser i begyndelsen af 1999 hørte Kommissionen DVB (Digital Video Broadcasting Consortium) om de operationelle krav til de tekniske anordninger, som skal gøre det lettere for forældre eller værger at kontrollere de programmer, som mindreårige ser. DVB omfatter mere end 200 organisationer, herunder radio- og tv-selskaber (både offentlige og kommercielle), producenter (af forbrugerudstyr og professionelt udstyr), udbydere (af satellit- og kabelnet samt landjordsbaserede net) og myndigheder, herunder Europa-Kommissionen.

I DVB mener man[65], at Internettet meget hurtigt er ved at udvikle sig til et videospredningsmedie på grund af udviklingen inden for videostreaming via ADSL og

---

59 Tyskland.
60 Frankrig, pay-per-view: Det Forenede Kongerige.
61 Danmark, Grækenland, Spanien, Frankrig, Sverige.
62 Se henvisningen til webstedet i den ovenfor anførte fodnote under afsnittet "indledning".
63 KOM (1999) 371 endelig udg.
64 A5-0258/2000.
65 Brev fra formanden for DVB, Theo Peck, til Kommissionen af 13. december 2000.

kabelmodemteknologier. Ydermere markedsfører en række udbydere digitale dekoderbokse (set top boxes), som via det almindelige fjernsynsapparat giver seerne adgang til traditionelle tv-spredningskilder samt Internettet ved hjælp af fjernkontrollen. I DVB mener man derfor, at forsøg på at indføre et nyt teknisk system, som kun skal anvendes i forbindelse med digital tv-spredning, som supplement til forældrekontrol ville medføre en situation, hvor der forekommer en unødvendig forvridning af konkurrenceforholdene på markedet, fordi der anvendes forskellige leveringsteknikker. Det ville medføre, at traditionelle radio- og tv-spredningsselskaber og distributører stilles i en ugunstig konkurrencemæssig situation. DVB mener, at alle nye systemer, som skal fungere som supplement til forældrekontrol, skal anvendes på samme måde i forbindelse med alle medier, som anvendes til levering af radio- og tv-signaler direkte i forbrugerens hjem. Man mener, at sådan et system kan udvikles, men man skal dog ikke underkende de tekniske og institutionelle udfordringer forbundet hermed. DVB's tilgangsvinkel ville være at arbejde hen mod en langsigtet løsning uden i første omgang at tage hensyn til problemerne vedrørende gennemførelsen. Især ville det være et skridt tilbage, hvis der gennemtvinges konvergens mellem radio- og tv-spredning og Internettet vedrørende en løsning, som ikke er hensigtsmæssig for nogen af parterne. Med henblik på at sikre branchens støtte bør man ikke pålægge markedet regler med tilbagevirkende kraft, som ville kræve, at der foretages ændringer på det allerede installerede udstyr.

Fra DVB's side har man også tilkendegivet, at man vil gøre sin del og samarbejde med Kommissionen, repræsentanter fra medlemsstaterne og andre aktører på markedet om at finde frem til et klassificeringssystem, som giver en "rimelig beskrivelse" af indholdet, og undersøge, hvordan systemet kunne komme til at fungere på markedet. I DVB er man særligt villig til at (i) undersøge internetklassificeringssystemerne og rådgive om, hvordan man kan arbejde i et fremtidigt radio- og tv-spredningsmiljø, (ii) udarbejde tekniske beskrivelser, som sikrer, at klassificeringsdata overføres til hele radio- og tv-spredningsnettet, og (iii) sammen med andre spille en rolle med hensyn til at gennemføre en bred konsensus vedrørende en løsning, som branchen står bag.

3.3.Yderligere initiativer

Der findes kun **lovbestemmelser vedrørende klassificering af videospil** i et mindretal af medlemsstaterne[66]. En af medlemsstaterne har valgt en fremgangsmåde med angivelse af aldersgrænser, som omfatter film, videokassetter og abonnementstjenester[67], og en anden medlemsstat forbyder eksplicit salg af ulovlige videospil og begrænser distributionen af videospil, som kan være skadelige for mindreårige[68]. En tredje medlemsstat overvejer at indføre aldersklassificering[69], og en fjerde har fastlagt de lovgivningsmæssige rammer for at forbyde ulovlige videospil[70]. **Selvregulering** vedrørende **klassificering** af videospil findes kun i et mindretal af medlemsstaterne[71].

Kun tre af medlemsstaterne[72] betragter deres foranstaltninger vedrørende videospil som **effektive**, hvad angår beskyttelsen af mindreårige. Tre andre medlemsstater[73] har endnu ikke kunnet tage stilling til dette spørgsmål.

---

66 Tyskland, Frankrig, Irland, Sverige, Finland, Det Forenede Kongerige.
67 Finland.
68 Tyskland.
69 Sverige.
70 Frankrig.
71 Tyskland, Danmark, Frankrig, Nederlandene, Sverige, Det Forenede Kongerige.
72 Østrig, Nederlandene, Det Forenede Kongerige.
73 Belgien, Irland, Sverige.

To af medlemsstaterne[74] har taget særlige initiativer og anvender ikke den traditionelle fremgangsmåde omfattende en særskilt behandling af hver enkelt informationskilde som f.eks. radio- og tv-spredning, Internet, videokassetter/DVD og videospil. Disse initiativer synes også at bekræfte, at selvregulering kan bidrage effektivt til beskyttelsen af mindreårige i forbindelse med audiovisuelle medier, hvis alle de berørte parter er dybt involverede.

[74] Nederlandene, Det Forenede Kongerige.

Som reaktion på henstillingen oprettede man i Nederlandene det nederlandske institut for klassificering af audiovisuelle medier (NICAM - Nederlands Instituut voor de Classificatie van Audiovisuele Media) den 1. december 1999. Tre ministerier var involveret i oprettelsen af NICAM: ministeriet for sundhed, velfærd og sport, justitsministeriet og ministeriet for uddannelse, kultur og videnskab.

Gennem NICAM etableres der forbindelse mellem de nederlandske offentlige og kommercielle radio- og tv-selskaber, film- og videoproducenter, videoforretninger, detailhandlere samt udbydere af computerspil. Derudover har en lang række akademiske organisationer og andre organisationer samt personer forbindelse med NICAM gennem deres medlemskab af det rådgivende udvalg eller det uafhængige anke- og klagenævn.

NICAM blev oprettet med henblik på at tilvejebringe et effektivt og **ensartet system for klassificering af alle audiovisuelle medier.** NICAM udarbejder retningslinjer vedrørende klassificering, behandler klager og er Nederlandenes vigtigste videnscenter i forbindelse med beskyttelse af unge mod de audiovisuelle mediers skadelige virkning. Forbrugere, journalister, politikere og personer, som beskæftiger sig med klassificering af audiovisuelle medier, kan henvende sig til NICAM med forespørgsler vedrørende aldersgrupper og andre former for klassificering. NICAM har også til formål at give forbrugerne oplysninger, således at de på grundlag af **beskrivelser** af computerspil, film eller tv-programmer bliver i stand til at træffe rationelle beslutninger om, hvorvidt de kan betragte et givent produkt som hensigtsmæssigt for unge. Denne form for oplysningsvirksomhed er ny og supplerer og fuldstændiggør eksisterende og fremtidige aldersklassificeringer som f.eks. den klassificering, som på nuværende tidspunkt anvendes af det nederlandske filmklassificeringsnævn.

I **Det Forenede Kongerige** er der blevet offentliggjort en hvidbog om kommunikation, som beskriver nye rammer for lovgivning på kommunikationsområdet[75]. I henhold til dokumentet vil der blive udviklet kodekser, som understøttes af lovgivningen, for de mest udbredte radio- og tv-spredningstjenester. Samarbejde med branchen vil sikre effektive tilgangsvinkler til selvregulering og fælles regulering inden for andre tjenester som f.eks. Internettet. Man vil fremme systemer, som skal hjælpe folk med at foretage bevidste valg i forbindelse med, hvad de og deres børn ser og hører, samt indsatsen for at udvikle mediekendskabet. Dokumentet indeholder bestemmelser vedrørende varige, effektive mekanismer, som skal forhindre ulovligt indhold på Internettet, såsom de mekanismer, der arbejdes hen mod inden for rammerne af Internet Watch Foundation. I dokumentet nævnes også fremme af klassificerings- og filtreringssystemer, som kan hjælpe Internetbrugerne med at kontrollere det indhold, som de og deres børn ønsker at se. Sluttelig behandles spørgsmål vedrørende placeringen af præ-klassificeringssystemer for video, DVD og computerspil inden for de lovgivningsmæssige rammer.

[75] www.communicationswhitepaper.gov.uk

4. KONKLUSION

I henstillingen opfordres medlemsstaterne, branchen og de berørte parter samt Kommissionen til at tage initiativ til af forbedre beskyttelsen af mindreårige og den menneskelige værdighed inden for sektoren omfattende radio-, tv- og Internetvirksomhed. Behovet for at tilvejebringe et sikkert miljø er for nylig blevet understreget af Europa-Parlamentet, da det vedtog den ovenfor nævnte beslutning om forældrekontrol. Generelt set er resultaterne af gennemførelsen af henstillingen opmuntrende efter to år, selv om de interesserede parter og særligt forbrugerne burde have været mere involveret i fastlæggelsen af adfærdskodekserne.

Medlemsstaterne har gennemført henstillingen på en uensartet måde; ikke desto mindre bør det understreges, at de fleste af medlemsstaterne har iværksat kampagner for en mere sikker brug af Internettet, og nogle har indført ny lovgivning eller støttet foranstaltninger som f.eks. hotlines hos politiet, som er blevet oprettet for at behandle sager vedrørende børnepornografi. Foranstaltningernes uensartethed er ikke overraskende, når man tager både den kulturelle uensartethed og forskellene med hensyn til udviklingen af Internettet i betragtning. To år er muligvis også en forholdsvis kort periode til at gennemføre henstillingen fuldt ud.

I forbindelse med de forskellige audiovisuelle medier kan man konstatere et faldende aktivitetsniveau; man fokuserer mest på at beskytte mindreårige og den menneskelige værdighed i forbindelse med anvendelsen af Internettet og mindst på videospil. Det er ikke overraskende, idet henstillingen i hovedsagen drejer sig om Internettet. Hvad angår en sammenligning af de aktiviteter, som de enkelte medlemsstater har gennemført, kan man konstatere, at der findes store forskelle, idet nogle medlemsstater næsten intet har foretaget sig, særligt vedrørende Internettet, mens andre medlemsstater har gjort en betragtelig indsats for at fastlægge en fælles politik for de forskellige audiovisuelle medier.

Branchen arbejder særligt gennem ICRA på at udvikle pålidelige filtrerings- og klassificeringssystemer til Internettet, som kan tilpasses individuelt til borgernes kulturelle værdier i de forskellige medlemsstater. Hvad angår digital radio- og tv-spredning, er udviklingen inden for branchen mere beskeden. DVB har over for Kommissionen givet udtryk for, at man er villig til at lede arbejdet på dette område, forudsat at de europæiske lovgivere giver branchen et klart signal[76].

Kommissionen har bidraget til en bedre beskyttelse af mindreårige i forbindelse med audiovisuelle medier ved at gennemføre handlingsplanen vedrørende et mere sikkert Internet. Som medlemsstaterne har anmodet om, og som det bestemmes i handlingsplanen, vil Kommissionen fortsat styrke europæisk og internationalt samarbejde.

Mens der ikke er direkte sammenhæng mellem henstillingen og direktivet om tv uden grænser, er det meget sandsynligt, at resultaterne af denne evalueringsrapport kunne få betydning for, hvordan et eventuelt nyt direktiv behandler beskyttelsen af mindreårige og den menneskelige værdighed i forbindelse med alt elektronisk indhold.

---

[76] Sidste afsnit i det ovenfor nævnte brev af 13. december fra DVB's formand til Kommissionen har følgende ordlyd: "Det er helt sikkert af afgørende betydning at høre medlemsstaternes og Europa-Parlamentets synspunkter vedrørende dette område, før man foretager sig mere med henblik på at lægge sig fast på en bestemt tilgangsvinkel. Hvis man når frem til en konsensus."

I overensstemmelse med bestemmelserne i direktivet lancerer Kommissionen en gennemgribende revidering, som vil blive gjort til genstand for en åben og vidtrækkende høring af alle parter.

Resultaterne af rapporten viser, at der er opgaver, der skal løses med hensyn til beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed i forbindelse med alle medier, hvad enten det drejer sig om Internet, radio- og tv-spredning, videospil eller tilbehør som f.eks. videokassetter eller DVD. Der skal gøres en fornyet indsats for at sikre en sammenhængende tilgangsvinkel, især fordi konvergensen mellem internet-tv, interaktiv radio- og tv-spredning eller downloading af videospil fra Internettet fortsat vil øges. Man bør også fremme involvering af brugerne, herunder forbrugerne. Initiativer som oprettelsen af det nederlandske NICAM-institut og den britiske hvidbog om kommunikation viser, at der kan opnås meget med fælles regulering eller selvregulering, og de kan udgøre et eksempel til efterfølgelse for yderligere gennemførelse af henstillingen.

Bilag

Spørgeskema

Rådets henstilling af 24. september 1998 om udvikling af den europæiske industris konkurrenceevne inden for audiovisuelle tjenester og informationstjenester gennem fremme af nationale rammer, der tager sigte på at opnå en sammenlignelig og effektiv beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed (98/560/EF)

Indledning

I afsnit III, stk. 4, af ovennævnte henstilling opfordres Kommissionen til at forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en evalueringsrapport to år efter vedtagelsen. Formålet med spørgeskemaet er at hjælpe Kommissionen med at få kendskab til de oplysninger og synspunkter, som er nødvendige for at kunne udarbejde en dybdegående rapport om henstillingens effektivitet.

Baggrund

Traditionelt har man opnået beskyttelse af de mindreårige ved at angive, at en given biograffilm er forbudt for børn under en vis alder, og ved kun at vise fjernsynsprogrammer, som kan være skadelige for mindreårige, på tidspunkter, hvor det er usandsynligt, at de ser dem. Denne metode er generelt set baseret på lovgivning. Den digitale teknologi giver, særligt via Internettet, nye muligheder for at udsende og se audiovisuelt indhold, hvilket gør det nødvendigt at udarbejde nye metoder til at beskytte de mindreårige mod skadeligt indhold og til at fjerne ulovligt indhold, som krænker den menneskelige værdighed. Som reaktion på denne udfordring vedtog Rådet en henstilling den 24. september 1998. Grundliggende opfordrer man i henstillingen til, at der fastlægges nationale rammer for selvregulering som et supplement til de lovgivningsmæssige rammer for at forbedre beskyttelsen af de mindreårige og den menneskelige værdighed i sektoren omfattende radio-, tv- og internetvirksomhed.

Henstillingen var et direkte resultat af den offentlige høring, som fandt sted på grundlag af Kommissionens grønbog om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed i forbindelse med audiovisuelle tjenester og informationstjenester. Man kunne på baggrund af høringen konstatere generel enighed om en række punkter, herunder behovet for at have nogle rammer for selvregulering som et supplement til de lovgivningsmæssige rammer under forhold, der betyder, at man uanset, hvor man befinder sig i verden, kan få adgang til en næsten ubegrænset mængde indhold, hvis udbyder kan befinde sig hvor som helst i verden. Henstillingens ordlyd findes i bilaget.

Spørgsmål

Internet

Er der i Danmark blevet oprettet en sammenslutning af Internetudbydere (ISP)? Beskriv venligst denne/disse.

Har sammenslutningen i Danmark udarbejdet en adfærdskodeks? I bekræftende fald bedes De venligst indsende et eksemplar af den eller angive, på hvilken internetadresse den findes.

I hvilket omfang var de offentlige myndigheder og forbrugerne involveret i at udarbejde sammenslutningens adfærdskodeks? Skal de offentlige myndigheder og forbrugerne høres, når kodeksen ændres?

Findes der i Danmark lovgivningsmæssige krav, der **specifikt** finder anvendelse over for sammenslutninger af internetudbydere og bestemmer, hvordan de skal forholde sig over for ulovligt eller skadeligt indhold på Internettet? I bekræftende fald bedes De beskrive kravene.

Findes der specifikke krav til sammenslutningerne om at oplyse politiet eller de retlige myndigheder om ulovligt indhold på Internettet, som krænker den menneskelige værdighed?

Findes der i Danmark en "hotline", som kan anvendes til indrapporteringer vedrørende skadeligt eller ulovligt indhold på Internettet? I bekræftende fald bedes De beskrive denne "hotline", herunder internet- og e-postadresse, samt, hvordan den finansieres.

Hvor stor en andel af det problematiske internetindhold, der er blevet indrapporteret, udbydes fra andre lande end Danmark, herunder fra lande uden for EU?

I hvilket omfang har de offentlige myndigheder og operatørerne truffet foranstaltninger og taget initiativ til at øge offentlighedens kendskab til ovenfor nævnte "hotline"? Har disse foranstaltninger og initiativer været effektive?

Hvis der er etableret en "hotline", bedes De venligst så vidt muligt give en vurdering af dennes effektivitet med hensyn til at reducere omfanget af og adgangen til skadeligt og ulovligt indhold. Vurderingen kan f.eks. omfatte den offentlige mening vedrørende effektiviteten samt operatørernes synspunkter.

Når man ser bort fra det arbejde, som på nuværende tidspunkt finansieres inden for rammerne af Fællesskabets handlingsplan til fremme af en mere sikker anvendelse af Internet, har så enten branchen selv eller de offentlige myndigheder i Danmark arbejdet på at udvikle et filtrerings- og klassificeringssystem for Internettet? Hvor langt er man i bekræftende fald nået, og hvilke vanskeligheder er man stødt på?

Findes der enten i form af lovgivning eller relevante adfærdskodekser krav om, at sammenslutningerne skal oplyse abonnenterne om til rådighed værende filtrerings- og klassificeringssystemer samt software til aldersverifikation?

Hvilke foranstaltninger er der blevet truffet på nationalt, lokalt og regionalt plan med henblik på at øge kendskabet til emner vedrørende sikrere brug af Internettet? Har de været led i en større plan vedrørende "medieuddannelse"? Har de modtaget offentlig eller privat (f.eks. fra erhvervslivet eller frivillige foreninger) støtte eller en blanding heraf?

Kan det påvises, at udviklingen af Internettet i Danmark er blevet bremset på grund af offentlighedens frygt for skadeligt og ulovligt indhold på Internettet?

Betragtes omfanget af det nuværende samarbejde på området, særligt inden for Europa, som tilstrækkeligt? Hvilke foranstaltninger kan der træffes, i tilfælde af at det ikke betragtes som tilstrækkeligt?

Radio- og tv-spredning

Har tv-selskaberne i Danmark fastlagt et system til selvregulering? I bekræftende fald bedes De venligst beskrive dette, særligt med hensyn til medlemsskab.

Omfatter systemet en adfærdskodeks vedrørende beskyttelse af mindreårige og skadeligt indhold? Bemærk, at dette spørgsmål ikke vedrører reklame specifikt rettet mod mindreårige. Det vedrører audiovisuelt indhold, som kan være skadeligt for mindreårige, uanset om det vises i reklameindslagene eller i de almindelige programmer.)

Stiller enten loven eller adfærdskodeksen krav om, at der i forbindelse med tv-programmer, som kan være skadelige, vises advarsler på skærmen? Stiller enten loven eller adfærdskodeksen krav om akustiske advarsler, før sådanne programmer vises? Betragtes sådanne foranstaltninger som effektive, hvor de anvendes?

Anvender nogle af tv-selskaberne i Danmark tekniske filtreringsanordninger for at sikre, at mindreårige ikke kan se skadelige programmer? Hvilke foranstaltninger og initiativer anvendes i bekræftende fald for at sikre, at forældre og værger er bekendt med anordningerne og ved, hvordan de skal anvende dem? Anses anordningerne for at være et effektivt middel til at beskytte de mindreårige i Danmark?

Videospilprogrammer

Findes der i Danmark specifikke bestemmelser i loven vedrørende salg af videospil? (Spørgsmålet vedrører det fysiske salg af videospilprogrammer og ikke de programmer, som fra Internettet kan downloades til en computer.)

Findes der et system til selvregulering, som dækker spørgsmål vedrørende videospillenes aldersmæssige målgruppe? I bekræftende fald bedes De beskrive systemet.

Betragtes de nuværende foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige mod skadelige videospil som effektive?

Andre medier

Har der i Danmark været nogen større udvikling med hensyn til biograf-, videobånds- og DVD-klassificeringssystemer siden 1998?

Generelt

Betragtes manglen på sammenhæng mellem de forskellige evaluerings- og klassificeringssystemer for av-medier (biograf, tv, videobånd, videospil, Internet) som problematisk i Danmark, f.eks. fordi der skabes forvirring blandt forbrugerne? Overvejer man foranstaltninger eller initiativer med henblik på at skabe større sammenhæng mellem de måder, hvorpå av-medier evalueres og klassificeres?

Kommissionen er bekendt med, at medlemsstaternes myndigheder måske ikke er i stand til at besvare alle de her stillede spørgsmål. Ikke desto mindre anmoder Kommissionen om, at de besvares så vidt muligt. Man bedes også anføre yderligere oplysninger og relevante synspunkter, som kan hjælpe Kommissionen med at evaluere effektiviteten af metoden til selvregulering, som den fremgår af henstillingen om beskyttelse af mindreårige.